

EL SINDICALISME VIST PER UNA PERSONA MAJOR

ANTONIO MONTERO ZARCO

On comença el sindicalisme? Són ja diverses vegades en els últims temps que alguns dels joves m'interpel·len sobre el comportament sindical. O no saben o no entenen que és el sindicalisme. Però això no és dolent, ningú aprèn del no-res. El problema és que no hi haja una acció pedagògica contínua per part dels sindicats per explicar i orientar sobre l'acció del sindicalisme.

De tant en tant hem comprovat que en els darrers 120 anys i abans, els empresaris sempre han intentat manipular els representants dels treballadors per aturar la reivindicació dels seus drets. Sabut que això és una realitat, avui podem dir que les estructures sindicals no inverteixen

el temps necessari per a l'ampliació de la seua base social, a més a més, les campanyes d'intoxicació, el desprestigi de l'acció sindical per part de l'empresa, i la política de desinformació per part dels mitjans de comunicació, han creat un ressò que fa augmentar el rebuig dels nous treballadors i treballadores a sindicalitzar-se. Així es perd poder d'acció i la patronal imposa els seus mètodes. Si ens preguntàrem com han sorgit els sindicats, caldria retrotraure'ns al segle XIX, quan apareix el sindicalisme com a producte de la Revolució Industrial i es podria definir com una associació d'una agrupació constituïda per a la defensa dels interessos econòmics i

laborals d'un grup de treballadors i treballadores assalariats.

Al nostre estat, durant la Restauració borbònica, es van fundar les dues grans organitzacions sindicals espanyoles, la socialista Unión General de Trabajadores (1888) i l'anarcosindicalista Confederación Nacional del Trabajo (1910), amb el predomini d'aquesta última fins a la Segona República Espanyola. CNT i UGT van protagonitzar la revolució social que es va produir a la zona republicana durant els primers mesos de la guerra espanyola civil. Durant la dictadura franquista les dos centrals històriques han estat durament reprimides fins a pràcticament desaparèixer, per imposar el sindicat vertical durant tota la dictadura que va predominar fins al final del règim, per fer una acció sindical favorable als empresaris. En l'etapa final de la dictadura del franquisme va sorgir una nova organització anomenada Comisiones Obreras que, conjuntament amb la reconstituïda UGT, seran els dos sindicats majoritaris des de l'inici del nou període democràtic fins a l'actualitat.

Una vegada constituït, el sindicat és una estructura que amb la participació de totes les seues federacions, disposa dels serveis jurídics i d'assessorament per al servei dels seus afiliats i afiliades, com ara, advocats, assessors, economistes i altres serveis socials, però el sindicat continua sent l'acció dels treballadors i les treballadores de les empreses, que ha de ser on s'origina el veritable sindicalisme.

Així com en tot el món laboral, social i polític, hi ha unes normes que s'han de "respectar" ja que s'ajusten al que està legislat, cosa que no vol dir que aquesta legislació no pugui canviar. Cal lluitar si volem canviar els aspectes negatius de la llei, i per això existeixen la confederació i la pressió dels seus afiliats.

I ara arribem al moment que, una vegada s'organitza, hem d'eleger lliurement i democràtica els nostres representants sindicals que han de ser els nostres interlocutors davant la direcció de les empreses, i que participaran en la negociació del conveni col·lectiu, davant dels empresaris i dels seus representants en aquesta taula de negociació.

I ara ve l'hora de la veritat. Sovint tenim la sensació que, tot i tenir la raó de la nostra part,

els representants que hem elegit, no han fet bé el seu treball, o considerem que s'han venut a l'empresa, i és cert, però no tots ho fan, sinó que una major part es manté ferma; si això ocorre és per la nostra responsabilitat, perquè no hem triat els companys i companyes més adequats, o perquè no vam tenir el valor de ser nosaltres mateixos els que es presentaren per ser l'interlocutor davant l'empresa.

Una altra qüestió que cal tenir en compte és que l'empresari farà tot el que estiga a les seues mans per neutralitzar l'acció sindical dins de l'empresa, i no estalviarà recursos per aconseguir-ho. Intentarà comprar la voluntat dels sindicalistes amb diners, permisos retribuïts o pujant de categoria el delegat sindical. I així ens trobem amb l'entrada d'aquest company que cedirà i seguirà el joc empresarial, però també el que no es deixa comprar perquè la seua dignitat està per damunt de totes les propostes empresarials, que no cedirà i respectarà els companys abans que res.

Resumint, el sindicalisme comença com a instint de classe de cada treballadora i treballador, i és ell en sí el mateix sindicat. Quan cau l'institut de classe, quan oblidem d'on venim, quan inhibim la nostra responsabilitat, és quan l'empresari i la dreta aprofiten la nostra inhibició per reprimir i retallar tots els nostres drets.

Només nosaltres tenim a la mà el que aquesta eina sindical pot fer en la lluita de les dues classes antagòniques, i que es mostre en el nostre favor. Som més que no els altres i podem guanyar perquè també tenim al nostre costat aquesta estructura sindical que ho ha fet possible. Per tant, cal que us federeu i mostreu una força que serà més poderosa que si aneu en solitari i per lliures; aquesta confederació sindical és la nostra millor eina de lluita per aconseguir totes les millores socials dels treballadors.

Avui tenim una millor inspecció de treball des que va començar la democràcia, i per això una de les reclamacions dels empresaris és que estan atabalats amb tanta inspecció. Si compleixen les lleis i les normes establertes no hauran de preocupar-se'n, i per tant, cal aprofitar aquesta institució per fer les nostres denúncies en casos d'abús empresarials. Dels treballadors dependrà el seu futur i la reivindicació per fer valdre els drets de la majoria.